

EL LLENGUATGE

5/XV/1946

Venir de gust

No es pot pas dir que el verb **apetir** sigui un castellanisme. El trobem al lloc que li correspon del diccionari L. a més, forma part d'una extensa família de mots que ningú no tindria la idea de rebutjar: **apetència**, **apetible**, **apetit**, **apetífic**, **apetitiu**, etc. Però el que si que creiem que representa un castellanisme indubtable és l'ús que avui se'n fa en frases com ara **Què us «apateix»?**, és a dir, com a equivalent del verb «apeteix».

El diccionari normatiu només admet **apetir** com a verb transitiu, significant, exactament, «tendir envers (allò que satisfà les inclinacions naturals)». Així, el seu ús seria propi en oracions com **No apeteix res del que té o Encara apetim més coses**. És un verb com ara **desitjar** o **demanar**, que solen comportar un subjecte de designació personal i un complement que designa la cosa que és objecte d'apetència o desig. Ve a ésser, per tant, el cas contrari d'un verb com ara **agradar**, intransitiu, amb el qual confeïm oracions en que el subjecte és la cosa (o la persona) objecte de plaer. Aquesta mena de música no m'agrada gaire. I així com no és possible una oració com «Agrado molt aquesta música», tampoc no ho és, en llenguatge correcte, «Aquest menjar m'apeteix molt».

Com a equivalent català del verb «apateix» tenim **abellir**, que té un règim idèntic al de **agradar**. **Què us abelleix?** Els panellets sí que m'abelleixen. És possible que alguns el trobin massa literari, fins i tot preciosista, i que no els acabi de fer el pes. Però no cal que hi pateixin. Poden recórrer a les formes usuales de dir-ho, les locucions verbals **venir de gust** i **venir de grat**, que són, naturalment, les més recomanables: **Què us vindria de gust?** En aquest moment no em ve de gust res. Si hi ha res que us vingui de grat, digueu-ho.

ALBERT JANE